

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2018/844 IRÁNYELVE**(2018. május 30.)****az épületek energiahatékonyságáról szóló 2010/31/EU irányelv és az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról****(EGT-vonatkozású szöveg)**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 194. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az Unió elkötelezett egy fenntartható, versenyképes, biztonságos és dekarbonizált energiarendszer kialakítása iránt. Az energiaunió és a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keret ambiciózus uniós kötelezettségvállalásokat tartalmaz a következők tekintetében: az üvegházhatásúgáz-kibocsátás további, az 1990. évi szinthez képest 2030-ig legalább 40 %-kal történő csökkentése, a megújulóenergia-fogyasztás arányának növekedése, az uniós szintű célkitűzéseknek megfelelő energiamegtakarítás, valamint az európai energiabiztonság, versenyképesség és fenntarthatóság javítása.
- (2) Ezen célok elérése érdekében az uniós energiahatékonysági jogszabályok 2016. évi felülvizsgálata a következőket tartalmazza: a 2030-ra szóló uniós energiahatékonysági célok újraértékelése az Európai Tanács 2014. évi következtetéseinek megfelelően; a 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ és a 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ fő rendelkezéseinek felülvizsgálata; valamint a támogató finanszírozási keret megerősítése – ideértve az európai strukturális és beruházási alapokat és az Európai Stratégiai Beruházási Alapot (ESBA) is –, ami végső soron javítani fogja az energiahatékonysági beruházások finanszírozási feltételeit a piacon.
- (3) A 2010/31/EU irányelv előírta, hogy a Bizottság 2017. január 1-jéig vizsgálja felül az irányelvet az alkalmazása során szerzett tapasztalatok és az elért haladás fényében, és szükség szerint tegyen javaslatokat.
- (4) E felülvizsgálat előkészítése érdekében a Bizottság számos lépést tett annak érdekében, hogy összegyűjtse a 2010/31/EU irányelv tagállamok általi végrehajtásának módjára vonatkozó adatokat, arra összpontosítva elsősorban, hogy mi volt az, ami jól működött, és mi az, amin javítani kellene.
- (5) A felülvizsgálat és a bizottsági hatásvizsgálat eredménye azt mutatta, hogy számos módosításra van szükség a 2010/31/EU irányelv jelenlegi rendelkezéseinek megerősítéséhez, valamint bizonyos aspektusok egyszerűsítéséhez.
- (6) Az Unió elkötelezett aziránt, hogy 2050-re fenntartható, versenyképes, biztonságos és dekarbonizált energiarendszert alakítson ki. A tagállamoknak és a beruházóknak az említett cél eléréséhez arra irányuló intézkedésekre van szükségük, hogy 2050-re elérhető legyen az üvegházhatásúgáz-kibocsátásra vonatkozó hosszú távú cél és megvalósuljon az Unió teljes széndioxid-kibocsátásának hozzávetőlegesen 36 %-áért felelős épületállomány dekarbonizálása.

⁽¹⁾ HL C 246., 2017.7.28., 48. o.

⁽²⁾ HL C 342., 2017.10.12., 119. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2017. április 17-i állásfoglalása (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2018. május 14-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010/31/EU irányelve (2010. május 19.) az épületek energiahatékonyságáról (HL L 153., 2010.6.18., 13. o.).

A tagállamoknak törekedniük kell az energiaellátás dekarbonizálása és a végső energiafogyasztás csökkentése közötti költséghatékony egyensúly megtalálására. E célból a tagállamoknak és a beruházóknak olyan, egyértelmű elképzelés alapján kell kialakítaniuk szakpolitikáikat és beruházási döntéseiket, amely a rövid távú (2030), közép-távú (2040) és hosszú távú (2050) célok elérése érdekében indikatív nemzeti energiahatékonysági mérföldköveket és intézkedéseket tartalmaz. E célokat és az Unió általános energiahatékonysági törekvéseit szem előtt tartva alapvető fontosságú, hogy a tagállamok meghatározzák hosszú távú felújítási stratégiáik elvárt eredményeit és a tagállami körülményeknek és fejleményeknek megfelelő, előrehaladás mérésére alkalmas tagállami mutatók meghatározásával nyomon kövessék előrehaladásukat.

- (7) Az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye Felelő 21. Konferenciáját követő, az éghajlatváltozásról szóló 2015. évi Párizsi Megállapodás fokozza az Unióban az épületállomány dekarbonizálására irányuló erőfeszítéseit. Figyelembe véve, hogy az Unióban a végső energiafogyasztás közel 50 %-át fűtésre és hűtésre fordítják, és amely energiafogyasztás 80 %-a épületeken belül jelentkezik, az Unió energia- és éghajlat-politikai céljainak teljesítése összefügg az épületállomány oly módon történő felújítása érdekében tett uniós erőfeszítésekkel, amelyek során elsődleges szerepet kap az energiahatékonyság, az „energiahatékonyság az első” elv, valamint a megújuló energiaforrások használatának mérlegelése.
- (8) A 2012/27/EU irányelvben meghatározott hosszú távú felújítási stratégiákra vonatkozó rendelkezéseket át kell emelni a 2010/31/EU irányelvbe, amelyhez koherensebben illeszkednek. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a hosszú távú felújítási stratégiáik keretében a tűzbiztonságot érintő és az intenzív szeizmikus tevékenység jelentette azon kockázatok kezelésére is kiterhessenek, amelyek az energiahatékonysági felújításokat és az épületek élettartamát is befolyásolják.
- (9) A magas energiahatékonyságú és dekarbonizált épületállomány megvalósulásának elérése érdekében, továbbá annak biztosítása céljából, hogy a hosszú távú felújítási stratégiák – különösen a mélyfelújítások számának növelése révén – meg hozzák a szükséges eredményeket a meglévő épületek közel nulla energiaigényű épületekké való átalakítása terén, a tagállamoknak egyértelmű iránymutatásokat kell adniuk, és mérhető, célzott intézkedéseket kell kidolgozniuk, valamint elő kell mozdítaniuk a finanszírozáshoz való egyenlő hozzáférést többek között a nemzeti épületállomány legrosszabb teljesítménnyel rendelkező szegmensei, az energiaszegénységben élő fogyasztók, a szociális lakások és az olyan háztartások számára, amelyek a tulajdonos és bérlő közötti érdeklentékekkel szembesülnek, figyelembe véve egyúttal a megfizethetőséget is. A tagállamoknak a nemzeti bérlakásállományuk esetében szükséges fejlesztések további támogatása érdekében meg kell fontolniuk olyan követelmények bevezetését vagy folytatólagos alkalmazását, amelyek a bérleményekre vonatkozóan bizonyos, az energiahatékonysági tanúsítványoknak megfelelő energiahatékonysági szintet írnak elő.
- (10) A Bizottság hatástanulmánya szerint az energiahatékonyságra vonatkozó uniós célok költséghatékony megvalósításához évente átlagosan az épületállomány 3 %-át kellene felújítani. Figyelembe véve, hogy az energiamegtakarítás esetenkénti 1 %-os növekedése a földgázimport 2,6 %-os csökkenését vonja maga után, a meglévő épületállomány felújítására vonatkozó törekvések egyértelműsítése nagy jelentőséggel bír. Az épületek energiahatékonyságának növelését célzó erőfeszítések így aktívan hozzájárulnának az Unió energiafüggetlenségéhez is, továbbá komoly lehetőséget biztosítanak munkahelyek létrehozására az Unióban, különösen a kis- és középvállalkozások számára. Ebben az összefüggésben a tagállamoknak figyelembe kell venniük azt is, hogy egyértelmű kapcsolatot kell teremteniük hosszú távú felújítási stratégiáik, valamint az építőipari és az energiahatékonysági ágazati készségfejlesztés és oktatás előmozdítására irányuló megfelelő kezdeményezések között.
- (11) A tagállamok által meghatározott kritériumok alapján figyelembe kell venni az energiaszegénység enyhítésének szükségességét is. Az energiaszegénység enyhítését célzó intézkedéseiket tartalmazó felújítási stratégiáik felvázolásakor a tagállamok jogosultak arra, hogy meghatározzák, mely intézkedéseket tekintik relevánsnak.
- (12) Hosszú távú felújítási stratégiáikban, valamint fellépéseik és intézkedéseik tervezésekor a tagállamok számára hasznos lehet például a beavatkozási pontok fogalmának használata, nevezetesen egy adott épület életciklusában azon megfelelő pillanat meghatározása, amikor – például költséghatékony vagy állagromlás-megelőzési okokból – esedékessé válik az energiahatékonyság növelését célzó felújítás.
- (13) Az Egészségügyi Világszervezet 2009-es iránymutatásai szerint a beltéri levegőminőséget illetően jobb teljesítményt nyújtó épületek magasabb komfortszintet és jóllétet biztosítanak használóik számára, továbbá javítják az egészséget. A hőhidak, a nem megfelelő szigetelés és a nem tervezett légiáratok a levegő harmatpontja alatti felületi hőmérsékleteket és nyirkosságot eredményezhetnek. Ezért elengedhetetlen az épület – ezen belül az erkélyek, az ablakok, a tetők, a falak, az ajtók és a padlók – teljes és homogén szigetelésének biztosítása, és különös figyelmet kell fordítani arra, hogy az épület belső felületeinek hőmérséklete ne süllyedjen a levegő harmatpontja alá.

- (14) A tagállamoknak támogatniuk kell a meglévő épületek energiahatékonyságot érintő korszerűsítéseinek oly módon történő kivitelezését, hogy az hozzájáruljon – többek között az azbeszt és más ártalmas anyagok eltávolítása és a káros anyagok illegális eltávolításának megakadályozása révén – a beltéri környezet egészségességéhez, valamint elősegítse a hatályos jogi aktusoknak, például a 2009/148/EK ⁽¹⁾ és az (EU) 2016/2284 ⁽²⁾ európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést.
- (15) Biztosítani kell, hogy az épületek energiahatékonyságának javítását célzó intézkedések ne csak az épület külső térelhatárolóira, hanem az összes releváns szerkezetre és épülettechnikai rendszerre is vonatkozzanak, így például a fűtéshez, hűtéshez, világításhoz és szellőztetéshez felhasznált energia csökkentését célzó passzív technikák részét képező – ezáltal a hő- és vizuális komfortot is javító – passzív elemekre is.
- (16) A tagállamoknak hosszú távú nemzeti felújítási stratégiáikban központi elemként kell megjelölniük és aktívan támogatniuk kell az épületek energiahatékonysági felújítását célzó pénzügyi mechanizmusokat, ösztönzőket és a pénzügyi intézmények mobilizálását. Ezen intézkedéseknek ösztönözniük kell az energiahatékonysági jelzaloghiteket az olyan épületfelújításokra vonatkozóan, amelyek esetében tanúsítvány igazolja, hogy az energiahatékonyság javítása a cél, támogatniuk kell a közigazgatási szervek energiahatékony épületállományba történő beruházásait – például a köz- és magánszféra közötti partnerségek vagy fakultatív energiahatékonysági szerződések révén –, valamint a beruházások vélt kockázatának csökkentését, átlátható tanácsadási és segítségnyújtási eszközöket – például integrált energetikai felújítási szolgáltatások egyablakos ügyintézésének lehetőségét – kell rendelkezésre bocsátaniuk, ezenfelül egyéb – például az „Intelligens finanszírozás – intelligens épületek” bizottsági kezdeményezésben említett – intézkedéseket és kezdeményezéseket kell végrehajtaniuk.
- (17) A természetes környezeten alapuló megoldások, így például a jól megtervezett közterületi vegetáció, valamint az épületek számára szigetelést és árnyékolást biztosító zöld tetők és falak, a fűtési és hűtési igény korlátozása révén elősegítik az energiaigény csökkenését és az épületek energiahatékonyságának javítását.
- (18) Ösztönözni kell a történelmi épületek és helyszínek energiahatékonyságának javítására szolgáló új megoldások kutatását és kipróbálását, a kulturális örökség egyidejű védelme és megőrzése mellett.
- (19) A tagállamoknak új épületek építése és meglévő épületek jelentős felújítása esetén ösztönözniük kell a nagy hatékonyságú alternatív rendszerek beépítését, amennyiben az műszakilag, funkcionálisan és gazdaságilag megvalósítható, figyelembe véve ugyanakkor – a tagállami biztonsági előírásokkal összhangban – az egészséges beltéri klimatikus körülmények, a tűzbiztonság, valamint az intenzív szeizmikus tevékenység jelentette kockázatok szempontjait.
- (20) Az épületek energiahatékonyságával kapcsolatos szakpolitika céljainak teljesüléséhez javítani kellene az épületek energiahatékonysági tanúsítványainak átláthatóságát, mégpedig annak biztosítása révén, hogy mind a tanúsítással, mind az energiahatékonysági minimumkövetelményekkel összefüggő számításokhoz szükséges valamennyi paraméter meghatározása és alkalmazása következetes módon történjen. A tagállamoknak megfelelő intézkedésekkel kell biztosítaniuk például azt, hogy a telepített, kicserélt vagy korszerűsített helyiségfűtési, légkondicionáló vagy vízmelegítő épülettechnikai rendszerek teljesítménye dokumentálva legyen az épület tanúsításának és megfelelőségi ellenőrzésének céljából.
- (21) A beltéri hőmérsékletnek a minden egyes szobában vagy indokolt esetben az épületegység meghatározott fűtött zónájában való önálló szabályozására alkalmas önszabályozó készülékek meglévő épületekbe történő telepítését abban az esetben kell megfontolni, ha az gazdaságilag megvalósítható, így például akkor, ha költsége alacsonyabb, mint a lecserélt hőfejlesztők összköltségének 10 %-a.
- (22) Az innováció és a technológiai újítások azt is lehetővé teszik, hogy az épületek hozzájáruljanak a gazdaság, ezen belül a közlekedési ágazat általános dekarbonizációjához. Az épületek például fellendíthetik az elektromos járművek intelligens töltéséhez szükséges infrastruktúra fejlesztését, és – ha a tagállamok úgy döntenek – alapul szolgálhatnak a gépjármű-akkumulátorok áramforrásként való használatához is.
- (23) A megújuló forrásból előállított villamos energia részarányának növekedésével együtt az elektromos járművek használata a szén-dioxid-kibocsátás csökkenésével a levegőminőség javulását eredményezi. Az elektromos járművek a tiszta energiára való – energiahatékonysági intézkedéseken, alternatív üzemanyagokon, megújuló energiaforráson, valamint a rugalmas energiafelhasználás kezelését célzó innovatív megoldásokon alapuló – átállás fontos elemei.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/148/EK irányelve (2009. november 30.) a munkájuk során azbeszttel kapcsolatos kockázatoknak kitett munkavállalók védelméről (HL L 330., 2009.12.16., 28. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/2284 irányelve (2016. december 14.) egyes légköri szennyező anyagok nemzeti kibocsátásainak csökkentéséről, a 2003/35/EK irányelv módosításáról, valamint a 2001/81/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 344., 2016.12.17., 1. o.).

Célzott követelmények bevezetése révén az építési előírásokat eredményesen lehet alkalmazni a töltési infrastruktúra lakóépületek és nem lakáscélú épületek parkolóiban való kiépítésének támogatására. A tagállamoknak mindemellett a töltési infrastruktúra létesítésének egyszerűbbé tételét szolgáló intézkedésekről kell rendelkezniük annak érdekében, hogy ki lehessen küszöbölni azokat az akadályokat – például a tulajdonos és bérlő közötti érdekelletéket vagy az adminisztratív nehézségeket –, amelyeket a tulajdonosok tapasztalnak akkor, amikor parkolóhelyükön töltőpontot kívánnak telepíteni.

- (24) Elektromos kábelt fogadó létesítményekkel megfelelő feltételeket lehet teremteni a töltőpontok gyors kiépítéséhez, amennyiben és ahol szükség van rájuk. A tagállamoknak gondoskodniuk kell az elektromos közlekedés kiegyensúlyozott és költséghatékony fejlesztéséről. Ezen belül az elektromos infrastruktúrát érintő jelentős felújítások során gondoskodni kell a megfelelő elektromos kábelt fogadó létesítmény telepítéséről. A tagállamoknak az elektromos közlekedésre vonatkozó, a nemzeti jogszabályokban előírt szabályok végrehajtása során megfelelően figyelembe kell venniük a körülmények lehetséges sokféleségét, például az adott épületnek és a mellette lévő parkolónak a tulajdoni viszonyait, azt, hogy valamely nyilvános parkolót magánszervezet üzemeltet, valamint azt, hogy egyes épületekben lakó- és nem lakáscélú funkciók is helyet kaphatnak.
- (25) A már kész infrastruktúra egyrészt a töltőpontok telepítésével járó költségek csökkenését fogja eredményezni az egyes tulajdonosok számára, másrészt biztosítani fogja, hogy az elektromos járművek használói számára töltőpontok állnak rendelkezésre. A parkolóhelyek előzetes felszerelésére és az elektromos töltőpontok telepítésére vonatkozó uniós szintű elektromos közlekedési követelmények megállapítása hatékony módja az elektromos járművek használata közeljövőben történő előmozdításának, közép- és hosszú távon pedig további, alacsonyabb költségekkel járó fejlesztéseket tesz lehetővé.
- (26) A töltőpontok arányos és megfelelő eloszlásának biztosítása érdekében a tagállamoknak a több mint húsz parkolóhellyel rendelkező, nem lakáscélú épületek tekintetében 2025-től alkalmazandó, a telepítendő töltőpontok minimális számára vonatkozó követelmények meghatározásakor figyelembe kell venniük a vonatkozó tagállami, regionális és helyi feltételeket, valamint – a terület, az épülettípus, a tömegközlekedési ellátottság és egyéb releváns kritériumok alapján – a szükségletek és körülmények esetleges sokféleségét is.
- (27) Egyes, egyedi problémával küzdő földrajzi területen azonban sajátos nehézséget okozhat az elektromos közlekedésre vonatkozó követelmények teljesítése. Ilyen helyzet állhat elő az Európai Unió működéséről szóló (EUMSZ) 349. cikke értelmében vett legkülső régiók esetében azok távoli jellege, elszigeteltsége, kis mérete, valamint kihívást jelentő domborzati és éghajlati viszonyai miatt, továbbá a szigetüzemben működő mikrorendszerek esetében, amelyeknek a villamosenergia-hálózata fejlesztésére lehet szükség annak érdekében, hogy képesek legyenek megbirkózni a helyi közlekedés további villamosításával. A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy ilyen esetekben ne kelljen teljesíteniük az elektromos közlekedésre vonatkozó követelményeket. Az említett eltérés ellenére a közlekedés villamosítása hatékony eszközként szolgálhat az említett régiók és rendszerek által gyakran tapasztalt levegőtisztasági és üzemanyag-ellátási problémák megoldásához.
- (28) A 2010/31/EU irányelvnek az ezen irányelvben megállapított módosításai értelmében, az elektromos közlekedési infrastruktúrára vonatkozó követelmények alkalmazásakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük a holisztikus és koherens várostervezésnek, valamint annak a szükségességét, hogy népszerűsítsék a biztonságos és fenntartható alternatív közlekedési módokat és az azokat támogató infrastruktúrát, például az elektromos kerékpárok és a csökkent mozgásképességű személyek járművei számára fenntartott parkolók létrehozásával.
- (29) A digitális egységes piac és az energiunió menetrendjeit össze kell hangolni egymással és közös célok szolgálatába kell állítani őket. Az energiarendszer digitalizálása gyors változásokat hoz az energiaágazatban, legyen szó a megújuló energiáknak az intelligens energiahálózatokba történő bekapcsolásáról vagy az okos funkciók fogadására alkalmas épületekről. Az építőipar digitalizálása szempontjából az intelligens otthonok és a megfelelően összekapcsolt közösségek esetében nagy jelentőséggel bírnak az Unió hálózati összekapcsoltságra vonatkozó céljai és a nagy kapacitású kommunikációs hálózatok kiépítésére irányuló ambíciói. Olyan célzott ösztönzőkre van szükség, amelyek előmozdítják az okos funkciók fogadására alkalmas rendszerek és a digitális megoldások alkalmazását az épített környezetben. Mindez további energiamegtakarítási lehetőségeket kínál azáltal, hogy egyrészt pontosabb információkkal látja el a fogyasztókat fogyasztási szerkezetükre vonatkozóan, másrészt lehetővé teszi a rendszer üzemeltetője számára, hogy hatékonyabban kezelje a hálózatot.
- (30) Az okosépület-mutatónak az épület azon képességének mérésére kell szolgálnia, hogy információs és kommunikációs technológiákat, valamint elektronikus rendszereket alkalmazzon működésének a használók, illetve a hálózat szükségleteihez való hozzáigazítása, továbbá az épületek energiahatékonyságának és általános teljesítményének javítása céljából. Az okosépület-mutató révén az épülettulajdonosok és -használók körében várhatóan jobban tudatosulnak az épülettechnikai rendszerek automatizálásában és elektronikus felügyeletében rejlő előnyök, és a használók várhatóan még inkább tisztában lesznek azzal, hogy ezek az új, fejlettebb funkciók mekkora tényleges megtakarítást jelentenek. Az épületek okos funkciók fogadására való alkalmasságának mérését célzó rendszer használatát a tagállamok számára választhatóvá kell tenni.

- (31) A 2010/31/EU irányelvnek a technikai haladáshoz való hozzáigazítása érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el arra vonatkozóan, hogy kiegészítse az említett irányelvet az okosépület-mutató fogalmának a meghatározásával és a kiszámításához szükséges módszertan kidolgozásával. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson többek között szakértői szinten is, és hogy e konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásnak⁽¹⁾ megfelelően kerüljön sor. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.
- (32) Annak biztosítása érdekében, hogy az ezen irányelv szerint módosított 2010/31/EU irányelv végrehajtása egységes feltételek mellett történjen, végrehajtási hatásköröket kell ruházni a Bizottságra az épületek okos funkciók fogadására való alkalmasságának mérését célzó önkéntes közös uniós rendszer részletes szabályai végrehajtásának vonatkozásában. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek⁽²⁾ megfelelően kell gyakorolni.
- (33) Biztosítandó, hogy az energiahatékonysághoz kapcsolódó pénzügyi intézkedéseket az épületfelújítások során a lehető legjobban használják fel, ezen intézkedéseket a felújításoknak a megcélzott vagy az elért energiamegtakarítás alapján meghatározott minőségéhez kell kötni. Ezeknek az intézkedéseknek tehát összefüggésben kell állniuk a felújításhoz használt berendezés vagy anyag teljesítményével, az azt telepítő szakember tanúsítványával vagy képzésével, az energetikai audit eredményével vagy a felújítással elért javulás mértékével, amely a felújítás előtt és után kiadott energiahatékonysági tanúsítványok összehasonlításával, standard értékek alkalmazásával vagy valamely más átlátható és arányos módszerrel állapítható meg.
- (34) Az energiahatékonysági tanúsítványok jelenlegi független ellenőrzési rendszereit – amelyek felhasználhatók megfeleléségi ellenőrzések elvégzésére – meg kell erősíteni annak érdekében, hogy a tanúsítványok jó minőségűek legyenek. Amennyiben az energiahatékonysági tanúsítványok független ellenőrzési rendszerét – az ezen irányelvvel módosított 2010/31/EU irányelv követelményeit meghaladóan – opcionális adatbázis egészíti ki, az felhasználható megfeleléségi ellenőrzések elvégzésére és a regionális vagy nemzeti épületállományokkal kapcsolatos statisztikák összeállítására. Jó minőségű adatokra van szükség az épületállományról, ezek pedig részben azon adatbázisok segítségével generálhatók, amelyeknek az energiahatékonysági tanúsítványok céljára történő kialakítása és kezelése szinte valamennyi tagállamban folyamatban van.
- (35) A Bizottság hatásvizsgálata szerint a fűtési rendszerek és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatára vonatkozó rendelkezések nem hatékonyak, mivel nem biztosítják megfelelően az említett technikai rendszerek kezdeti és folyamatos teljesítményét. Jelenleg még az energiahatékonyságot célzó, nagyon rövid megtérülési idejű, olcsó műszaki megoldások, mint a fűtési rendszer hidraulikus kiegyensúlyozása vagy a hőszabályozó szelepek beszerelése vagy cseréje sem kellő mértékben elterjedt megoldások. A helyszíni vizsgálatokra vonatkozó rendelkezéseket a jobb vizsgálati eredmények biztosítása érdekében módosítani kell. E módosításokkal a központi fűtési rendszerek és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatára kell összpontosítani, ideértve az említett rendszerekkel kombinált szellőzőrendszerek helyszíni vizsgálatát is. Ki kell zárni a módosítások köréből az ezen irányelvvel módosított 2010/31/EU irányelvben meghatározott határértéknél kisebb méretű fűtési rendszereket, például elektromos fűtőtesteket és fatüzelésű kályhákat.
- (36) A helyszíni vizsgálatok végzésekor – annak érdekében, hogy az épület energiahatékonyságának megcélzott javulása ténylegesen megvalósuljon – arra kell törekedni, hogy a fűtési rendszerek, légkondicionáló rendszerek és szellőzőrendszerek valós használati helyzetben mért energiahatékonysága javuljon. E rendszerek valós teljesítményét a dinamikusan változó tipikus, illetve az átlagos működési feltételek melletti energiafogyasztásuk határozza meg. Az esetek többségében e feltételek nem igénylik a teljes névleges teljesítmény leadását, így a fűtési rendszerek, légkondicionáló rendszerek és szellőzőrendszerek helyszíni vizsgálata során értékelni kell, hogy a berendezések hogyan képesek változó működési feltételek – például részleges terhelés – mellett javítani a rendszer teljesítményét.
- (37) Az épülettechnikai rendszerek automatizálása és elektronikus felügyelete a helyszíni vizsgálatok hatékony alternatívájának bizonyult különösen a nagy méretű rendszerek esetében, és komoly lehetőségeket hordoz mind a fogyasztók, mind a vállalkozások számára a tekintetben, hogy költséghatékony módon jelentős mennyiségű energiát takarítsanak meg. Az ilyen berendezések beszerelését a helyszíni vizsgálatok legköltséghatékonyabb alternatívájának kell tekinteni a nagy méretű nem lakáscélú épületekben és a soklakásos társasházakban; a megfelelő méret

⁽¹⁾ HL L 123., 2016.5.12., 1. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

kevesebb mint három év alatt megtérülést tesz lehetővé, mivel lehetővé teszi a szolgáltatott információ alapján történő beavatkozást, ami idővel energiamegtakarítást biztosít. Kisebb létesítmények esetében a szakemberek dokumentálják a rendszer teljesítményét, amely segíti az épületechnikai rendszerek tekintetében meghatározott minimumkövetelményeknek való megfelelés ellenőrzését.

- (38) A tagállamok számára továbbra is lehetővé kell tenni azon, jelenleg rendelkezésre álló lehetőség választását, amely értelmében dönthetnek a fűtési rendszerek, a légkondicionáló rendszerek, kombinált fűtési és szellőzőrendszerek, valamint a kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszerek helyszíni vizsgálatát mellőző, alternatív megoldást jelentő, tanácsadason alapuló intézkedések mellett, feltéve, hogy a Bizottságnak benyújtott jelentés dokumentumai igazolják, hogy ezek összesített hatása egyenértékű az intézkedések bevezetése előtti helyszíni vizsgálatok hatásával.
- (39) A fűtési és légkondicionáló rendszereknek a 2010/31/EU irányelv szerinti rendszeres helyszíni vizsgálatának elvégzése jelentős adminisztratív és pénzügyi ráfordításokat igényelt a tagállamoktól és a magánszektortól többek között a szakértők képzése és akkreditációja, valamint a minőségbiztosítás és -ellenőrzés miatt, továbbá a helyszíni vizsgálatok költségéből adódóan. Azon tagállamok esetében, amelyek fogantatosították a rendszeres helyszíni vizsgálatok bevezetéséhez szükséges intézkedéseket, továbbá hatékony vizsgálati rendszereket hoztak létre, észszerű lehet folytatni e rendszerek működtetését többek között a kisebb fűtési és légkondicionáló rendszerek tekintetében is. Ebben az esetben nincs szükség arra, hogy az érintett tagállam ezen szigorúbb követelmények bevezetéséről értesítést küldjön a Bizottságnak.
- (40) Az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN) által a Bizottságtól kapott M/480 számú megbízás alapján kidolgozott, az épületek energiahatékonyására vonatkozó szabványok elismerése és a tagállamok körében történő népszerűsítése kedvező hatással járna az ezen irányelvvel módosított 2010/31/EU irányelv végrehajtására; mindez nem érinti a tagállamok azon döntését, hogy használják-e az említett szabványokat.
- (41) A közel nulla energiaigényű épületekről szóló (EU) 2016/1318 bizottsági ajánlás⁽¹⁾ leírja, hogyan biztosíthatja a 2010/31/EU irányelv végrehajtása egyidejűleg az épületállomány átalakítását és a fenntarthatóbb energiaellátásra való áttérést, ami szintén előmozdítja a fűtéssel és hűtéssel kapcsolatos stratégia megvalósítását. A megfelelő végrehajtás biztosítása érdekében a CEN által – a Bizottságtól kapott M/480. számú megbízás alapján – végzett munka segítségével frissíteni kell az épületek energiahatékonyága kiszámításának általános keretét, valamint ösztönözni kell az épületek külső térelhatárolói teljesítményének javítását. A tagállamoknak dönthetnek úgy, hogy a számítást kiegészítik további – például a teljes épület összenergia-fogyasztására vagy üvegházhatásúgáz-kibocsátására vonatkozó – számszerű mutatókkal.
- (42) Ezen irányelv nem akadályozhatja meg a tagállamokat abban, hogy az épületekre és az épületelemekre ambiciózusabb energiahatékonyági követelményeket határozzanak meg, amennyiben az ilyen előírások összhangban vannak az uniós joggal. A 2010/31/EU és a 2012/27/EU irányelv céljaival összhangban áll, hogy az említett követelmények bizonyos körülmények között korlátozhatják más alkalmazandó uniós harmonizációs jogszabály hatálya alá tartozó termékek beszerelését vagy használatát, feltéve, hogy ezek a követelmények nem jelentenek indokolatlan piaci akadályt.
- (43) mivel ezen irányelv célját, nevezetesen az épületek szokásos használatával összefüggő energiaszükségletet kielégítő energiamennyiség csökkentését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a közös célkitűzések, egyetértés és politikai szándék koherenciájának biztosítása révén e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányossági elvnek megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az említett cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (44) Ezen irányelv az EUMSZ 194. cikkének (2) bekezdésével összhangban teljes mértékben tiszteletben tartja a tagállamok nemzeti sajátosságait és különbözőségeit, valamint hatásköreit. Ezen irányelv célja továbbá, hogy lehetővé tegye az Unió épületállománya nagy energiahatékonyágú épületállománnyá alakításának megkönnyítéséhez szükséges bevált gyakorlatok kölcsönös megosztását.
- (45) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽²⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.

(1) A Bizottság (EU) 2016/1318 ajánlása (2016. július 29.) az új épületek körében 2020-ra a közel nulla energiaigényű épületek egyeduralmáigodóvá válásának biztosítása céljából a közel nulla energiaigényű épületek és a bevált gyakorlatok terjesztésére vonatkozó iránymutatásról (HL L 208., 2016.8.2., 46. o.).

(2) HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(46) A 2010/31/EU és a 2012/27/EU irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2010/31/EU irányelv módosításai

A 2010/31/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk a következőképpen módosul:

a) a 3. pont helyébe a következő szöveg lép:

„3. »épülettechnikai rendszer«: az épület vagy önálló rendeltetési egysége helyiségfűtésére, helyiségűtésére, szellőztetésére, használati melegvíz-ellátására, beépített világítására, épületautomatizálására és -szabályozására, helyszíni villamosenergia-termelésére szolgáló műszaki berendezések, vagy ezek kombinációi, ideértve a megújuló energiaforrásokat használó rendszereket is;”

b) a következő pont kerül beillesztésre:

„3a. »épületautomatizálási és -szabályozási rendszer«: olyan rendszer, amely magában foglalja mindazon termékeket, szoftvert és mérnöki szolgáltatásokat, amelyek automatikus vezérlés révén és a kézi működtetés megkönnyítésével elősegíthetik az épülettechnikai rendszerek energiahatékony, gazdaságos és biztonságos üzemeltetését;”

c) a következő pontok kerülnek beillesztésre:

„15a. »fűtési rendszer«: a beltéri légkezelés egy adott formájához szükséges komponensek olyan kombinációja, melynek révén növelhető a hőmérséklet;

15b. »hőfejlesztő berendezés«: a fűtési rendszer azon része, amely az alábbi eljárások közül egy vagy több felhasználásával hasznos hőt állít elő:

a) fűtőanyagok elégetése például kazánban;

b) az elektromos ellenállásos fűtőrendszer fűtőelemeiben fellépő hőhatás (Joule-hatás);

c) a környezeti levegőből, szellőzőberendezésből távozó használt levegőből vagy vízből vagy talajbeli hőforrás(ok)ból való, hőszivattyúval történő hőelvonás;

15c. »energiahatékonyság-alapú szerződés«: a 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 2. cikkének 27. pontjában meghatározottak szerinti energiahatékonyság-alapú szerződés;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.);

d) a következő pont kerül beillesztésre:

„20. »szigetüzemben működő mikrorendszer«: a 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 2. cikke 27. pontjában meghatározottak értelmében vett szigetüzemben működő mikrorendszer.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/72/EK irányelve (2009. július 13.) a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 211., 2009.8.14., 55. o.).

2. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„2a. cikk

Hosszú távú felújítási stratégia

(1) Valamennyi tagállam hosszú távú felújítási stratégiát dolgoz ki annak támogatása érdekében, hogy a magán- és köztulajdonban lévő lakó- és nem lakáscélú épületek nemzeti állománya felújítás révén 2050-re nagy energiahatékonyságú és dekarbonizált épületállománnyá váljon, megkönnyítve a meglévő épületek közel nulla energiaigényű épületekké való, költséghatékony átalakítását. Valamennyi hosszú távú felújítási stratégiát az alkalmazandó tervezési és jelentéstételi kötelezettségekkel összhangban kell benyújtani, és a stratégiának az alábbiakat kell magában foglalnia:

- a) a nemzeti épületállomány áttekintése adott esetben statisztikai mintavétel és a felújított épületek 2020-ban várható aránya alapján;
- b) az épülettípusnak és az éghajlati övezetnek megfelelő költséghatékony felújítási megközelítések meghatározása, figyelembe véve adott esetben az épületek életciklusán belül azokat a releváns pontokat, amikor a beavatkozás szükségessé válik;
- c) olyan szakpolitikák és intézkedések, amelyekkel ösztönözhető az épületek költséghatékony mélyfelújításai, ideértve a szakaszos mélyfelújításokat is, továbbá amelyekkel támogathatók a célzott, költséghatékony intézkedések és felújítások, például az épületfelújítási útlevelek rendszerének szabadon választható bevezetése révén;
- d) azon szakpolitikák és intézkedések áttekintése, amelyek a nemzeti épületállomány legrosszabb teljesítményű szegmenseire, a tulajdonos és bérlő közötti érdekellentétekre és a piac nem megfelelő működésére irányulnak, továbbá azon releváns nemzeti intézkedések felvázolása, amelyek hozzájárulnak az energiaszegénység mérsékléséhez;
- e) valamennyi középületre irányuló szakpolitikák és intézkedések;
- f) az intelligens technológiák és a jól összekapcsolt épületek és közösségek előmozdítását célzó nemzeti kezdeményezések, valamint az építőiparban és az energiahatékonysággal foglalkozó ágazatokban rendelkezésre álló készségek és oktatás áttekintése;
- g) a várható energiamegtakarítás és a szélesebb körű – például az egészséggel, a biztonsággal és a levegőtisztasággal kapcsolatos – előnyök tényeken alapuló becslése.

(2) Hosszú távú felújítási stratégiájukban valamennyi tagállam – tekintettel arra a hosszú távú célra, melynek értelmében az Unióban 2050-ig az 1990-es szinthez képest 80-95%-kal kell csökkenteni az üvegházhatásúgáz-kibocsátást – intézkedéseket és tagállami szinten megállapított, az előrehaladás mérésére alkalmas mutatókat tartalmazó ütemtervet határoz meg, hogy egyrészt gondoskodik arról, hogy nemzeti épületállományuk nagy energiahatékonyságú és decarbonizált legyen, másrészt megkönnyítse a meglévő épületek közel nulla energiaigényű épületekké való, költséghatékony átalakítását. Az ütemtervben 2030-ra, 2040-re és 2050-re vonatkozóan indikatív mérföldköveket kell megállapítani, és meg kell határozni, hogy e mérföldkövek miként járnak hozzá a 2012/27/EU irányelv szerinti uniós energiahatékonysági célkitűzések eléréséhez.

(3) Az (1) bekezdésben említett célok eléréséhez szükséges felújításokra irányuló beruházások mozgósítását támogatandó a tagállamok megkönnyítik azon megfelelő mechanizmusok igénybevételét, amelyekkel:

- a) többek között beruházási platformok vagy csoportok, valamint kis- és középvállalkozások konzorciumai összevonhatnak projekteket, lehetővé téve a beruházói hozzáférést, továbbá, hogy a potenciális ügyfelek számára megoldáscsomagok álljanak rendelkezésre;
- b) csökkenthető a beruházók és a magánszektor számára az energiahatékonysággal összefüggő tevékenységek tekintetében észlelt kockázat;
- c) a közfinanszírozás felhasználható további magánbefektetői források bevonására vagy a piac nem megfelelő működésének kezelésére;
- d) az Eurostat iránymutatásával összhangban iránymutatás nyújtható az energiahatékony középület-állományba történő beruházásokra vonatkozóan; valamint
- e) hozzáférhető és átlátható eszközök – például egyablakos ügyintézés a fogyasztók számára, valamint energetikai tanácsadási szolgáltatások – biztosíthatók, amelyek révén tanácsadás nyújtható a releváns energiahatékonysági felújításokkal és finanszírozási eszközökkel kapcsolatban.

(4) A Bizottság összegyűjti és legalább a közigazgatási szervek számára közzéteszi az energiahatékonysági felújításokat célzó, sikeres köz- és magánfinanszírozási rendszerekre vonatkozó legjobb gyakorlatokat, valamint az energiahatékonysági felújításokra irányuló kisebb projektek összevonására vonatkozó információkat. A Bizottság azonosítja és közzéteszi a felújításokra irányuló pénzügyi ösztönzőkre vonatkozó fogyasztói szempontú legjobb gyakorlatokat, figyelembe véve a tagállamok között a költséghatékony terén meglévő eltéréseket.

(5) Hosszú távú felújítási stratégiájuk kidolgozásának támogatása érdekében valamennyi tagállam nyilvános konzultációt folytat a hosszú távú felújítási stratégiájáról, mielőtt benyújtaná azt a Bizottsághoz. Valamennyi tagállam mellékeli a hosszú távú felújítási stratégiájára vonatkozó nyilvános konzultációja eredményeinek összefoglalóját.

Valamennyi tagállam meghatározza, hogy hosszú távú felújítási stratégiájuk végrehajtása során miként folytatnak inkluzív konzultációt.

(6) Valamennyi tagállam hosszú távú felújítási stratégiája mellékleteként ismerteti a legutolsó hosszú távú felújítási stratégiája végrehajtásának részleteit, beleértve a tervezett szakpolitikákat és intézkedéseket is.

(7) Valamennyi tagállam kitérhet a hosszú távú felújítási stratégiája keretében azon kockázatok kezelésére is, amelyek az energiahatékonysági felújításokat és az épületek élettartamát befolyásoló, tűzbiztonsághoz és intenzív szeizmikus tevékenységhez kapcsolódnak.”.

3. A 6. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„6. cikk

Új épületek

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az új épületek teljesítsék az energiahatékonyságra vonatkozóan a 4. cikkel összhangban meghatározott minimumkövetelményeket.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról az új épületek esetében, hogy még a kivitelezés kezdete előtt figyelembe vegyék a nagy hatékonyságú alternatív rendszerek – amennyiben rendelkezésre állnak – műszaki, környezetvédelmi és gazdasági megvalósíthatóságát.”.

4. A 7. cikk ötödik bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok a jelentős felújítás alá vont épületekkel kapcsolatban ösztönzik a nagy hatékonyságú alternatív rendszerek alkalmazását, amennyiben ez műszakilag, funkcionálisan és gazdaságilag megvalósítható, továbbá figyelembe veszik az egészséges beltéri klimatikus körülményeket, a tűzbiztonságot és az intenzív szeizmikus tevékenységhez kapcsolódó kockázatokat.”.

5. A 8. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„8. cikk

Épülettechnikai rendszerek, elektromos közlekedés, okosépület-mutató

(1) Az épülettechnikai rendszerek energiafelhasználásának optimalizálása érdekében a tagállamok rendszerkövetelményeket határoznak meg a meglévő épületekbe beépített épülettechnikai rendszerek általános energiahatékonysága, megfelelő telepítése, valamint megfelelő méretezése, beállítása és ellenőrzése tekintetében. A tagállamok ezeket a rendszerkövetelményeket az új épületekre is alkalmazhatják.

Rendszerekövetelményeket kell meghatározni az új épülettechnikai berendezésekre, azok cseréjére és korszerűsítésére vonatkozóan, és alkalmazni kell azokat, amennyiben ez műszaki, funkcionális és gazdasági szempontból megvalósítható.

A tagállamok előírják, hogy – amennyiben műszakilag és gazdaságilag megvalósítható – az új épületeket olyan önszabályozó készülékekkel kell felszerelni, amelyekkel minden egyes szobában, vagy indokolt esetben az épület-egység meghatározott fűtött zónájában önállóan szabályozható a hőmérséklet. Meglévő épületek esetében azt kell előírni, hogy az ilyen önszabályozó készülékeket a hőfejlesztők cseréjekor kell beszerelni, amennyiben az műszakilag és gazdaságilag megvalósítható.

(2) Az új építésű és a jelentős felújítás alá vont, tíznél több parkolóhellyel rendelkező, nem lakáscélú épületek esetében a tagállamok biztosítják, hogy az alábbi esetekben legalább egy, a 2014/94/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) értelmében vett töltőpont, továbbá minden ötödik parkolóhelyen olyan elektromos kábelt fogadó létesítmény – nevezetesen az elektromos kábelek elvezetésére szolgáló szerkezetek – kerüljenek telepítésre, amely lehetővé teszi elektromos járművek részére alkalmas töltőpontok későbbi időpontban való telepítését:

a) a parkoló az épületen belül helyezkedik el, és – a jelentős felújítás alá vont épületek esetében – a felújítási munkálatok a parkolóra vagy az épület elektromos infrastruktúrájára is kiterjednek; vagy

b) a parkoló közvetlenül az épület mellett helyezkedik el, és – a jelentős felújítás alá vont épületek esetében – a felújítási munkálatok a parkolóra vagy a parkoló elektromos infrastruktúrájára is kiterjednek.

A Bizottság 2023. január 1-jéig jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy az épületekre vonatkozó uniós szakpolitika milyen lehetséges mértékben tud hozzájárulni az elektromos közlekedés előmozdításához, és e vonatkozásban adott esetben javaslatot tesz megfelelő intézkedésekre.

(3) A több mint húsz parkolóhellyel rendelkező, nem lakáscélú épületek tekintetében a tagállamok 2025. január 1-ig meghatározzák a telepítendő töltőpontok minimális számára vonatkozó követelményeket.

(4) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a (2) és a (3) bekezdésben említett követelményeket nem határozzák meg vagy nem alkalmazzák a 2003/361/EK bizottsági ajánlás (**) melléklete I. címének értelmében vett kis- és középvalókészletek tulajdonában vagy használatában lévő épületekre.

(5) Az új építésű és a jelentős felújítás alá vont, tíznél több parkolóhellyel rendelkező lakóépületek esetében a tagállamok biztosítják, hogy az alábbi esetekben minden parkolóhelyen olyan elektromos kábelt fogadó létesítmény – nevezetesen az elektromos kábelek elvezetésére szolgáló szerkezetek – kerüljön telepítésre, amely lehetővé teszi elektromos járművek részére alkalmas töltőpontok későbbi időpontban való telepítését:

a) a parkoló az épületen belül helyezkedik el, és – a jelentős felújítás alá vont épületek esetében – a felújítási munkálatok a parkolóra vagy az épület elektromos infrastruktúrájára is kiterjednek; vagy

b) a parkoló közvetlenül az épület mellett helyezkedik el, és – a jelentős felújítás alá vont épületek esetében – a felújítási munkálatok a parkolóra vagy a parkoló elektromos infrastruktúrájára is kiterjednek.

(6) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a (2), a (3) és az (5) bekezdést bizonyos épületfajták esetében nem alkalmazzák, amennyiben:

a) tekintettel a (2) és az (5) bekezdésre, az építési engedély iránti kérelmet vagy az azzal egyenértékű kérelmet 2021. március 10-ig nyújtottak be;

b) az elektromos kábelt fogadó létesítmény szigetüzemben működő mikrorendszereken alapulna, vagy ha az épületek az EUMSZ 349. cikke értelmében vett legkülső régiókban találhatóak, amennyiben ez jelentős problémákat okozna a helyi energiarendszer üzemeltetésében és veszélyeztetné a helyi hálózat stabilitását;

c) a töltésre szolgáló elektromos kábel és elektromos kábelt fogadó létesítmény telepítésének a költsége meghaladja a jelentős felújítás alá vont épület felújítása összköltségének 7 %-át;

d) az adott középület a 2014/94/EU irányelv átültetéséből adódóan már hasonló követelmények hatálya alá tartozik.

(7) A tagállamok – a tagállamok ingatlanjogát és ingatlanbérletekre vonatkozó jogát nem érintve – intézkedéseket hoznak abból a célból, hogy az új és a meglévő lakó- és nem lakáscélú épületekben egyszerűbbé tegyék a töltőpontok kiépítését, valamint többek között engedélyezési és jóváhagyási eljárásokkal elhárítsák az esetleges szabályozási akadályokat.

(8) A tagállamok megvizsgálják, hogy szükség van-e az épületekre, a környezetbarát és zöld mobilitásra és a városstervezésre vonatkozó koherens szakpolitikákra.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy épülettechnikai rendszer telepítésekor, cseréjekor vagy korszerűsítésekor a megváltoztatott résznek és adott esetben a megváltoztatott rendszer egészének általános energiahatékonysága értékelésre kerüljön. Az eredményeket dokumentálni kell és továbbítani kell az épület tulajdonosának, hogy azok az e cikk (1) bekezdésében meghatározott minimumkövetelményeknek való megfelelés ellenőrzése, valamint az energiahatékonysági tanúsítványok kiállítása céljából mindenkor rendelkezésre álljanak és felhasználhatók legyenek. A 12. cikket nem érintve a tagállamok döntenek el, hogy előírják-e új energiahatékonysági tanúsítvány kiállítását.

(10) A Bizottság 2019. december 31-ig a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogad el annak érdekében, hogy az épületek okos funkciók fogadására való alkalmasságának mérésére szolgáló önkéntes közös uniós rendszer létrehozásával kiegészítse ezt az irányelvet. A mérésnek annak értékelésén kell alapulnia, hogy az épület vagy épületegység milyen mértékben alkalmas egyrészt arra, hogy működése igazodjon a használó igényeihez és a hálózathoz, másrészt energiahatékonyságának és általános teljesítményének javítására.

Az Ia. melléklettel összhangban az épületek okos funkciók fogadására való alkalmasságának mérésére szolgáló önkéntes közös uniós rendszer keretében:

a) meg kell határozni az okosépület-mutató fogalmát, valamint

b) ki kell dolgozni az okosépület-mutató kiszámításának módszertanát.

(11) A Bizottság 2019. december 31-ig, az érintett érdekelt felekkel folytatott konzultációt követően végrehajtási jogi aktust fogad el, amelyben egyrészt részletezi az e cikk (10) bekezdésében említett rendszer hatékony megvalósításának technikai részleteit, beleértve egy nemzeti szintű, kötelezettségekkel nem járó próbaszakasz menetrendjét is, másrészt egyértelművé teszi, hogy e rendszer hogyan egészíti ki a 11. cikkben említett energiahatékonysági tanúsítványokat.

Ezt a végrehajtási jogi aktust a 26. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2014/94/EU irányelve (2014. október 22.) az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájának kiépítéséről (HL L 307., 2014.10.28., 1. o.).

(**) A Bizottság ajánlása (2003. május 6.) a mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásáról (HL L 124., 2003.5.20., 36. o.).

6. A 10. cikk (6) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(6) A tagállamok az épület-felújítás során megvalósítandó energiahatékonyság-javításra irányuló pénzügyi intézkedéseket a megcélzott vagy megvalósult energiamegtakarításhoz kötik, melyet a következő kritériumok közül egy vagy több alkalmazásával kell meghatározni:

- a) a felújítás céljából használt berendezés vagy anyag energetikai jellemzője, amely esetben a felújítás céljából felhasznált berendezést vagy anyagot olyan szakembernek kell telepítenie, aki rendelkezik a megfelelő szintű minősítéssel vagy képesítéssel;
- b) az épületeken belüli energiamegtakarítás kiszámításához használt szabványos értékek;
- c) a felújítással elért javulás, a felújítás előtt, illetve után kiállított energiahatékonysági tanúsítványok összehasonlításának tükrében;
- d) energetikai audit eredményei;
- e) az energetikai jellemző javulását jelző, más releváns, átlátható és arányos módszerrel végzett vizsgálat eredményei.

(6a) Az energiahatékonysági tanúsítványok nyilvántartására szolgáló adatbázisoknak lehetővé kell tenniük az érintett épületek mért vagy számított energiafelhasználására vonatkozó adatok gyűjtését, ideértve legalább azokat a középületeket, amelyekre vonatkozóan a 12. cikk szerint kiállították a 13. cikkben említett energiahatékonysági tanúsítványt.

(6b) Kérésre statisztikai és kutatási célból, valamint az épület tulajdonosa részére rendelkezésre kell bocsátani legalább az uniós és nemzeti adatvédelmi követelményeknek megfelelő aggregált és anonimizált adatokat.”

7. A 14. és 15. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„14. cikk

Fűtési rendszerek helyszíni vizsgálata

(1) A tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy bevezessék a fűtési rendszerekre vagy kombináltan helyiségfűtésre és szellőztetésre szolgáló, 70 kW-nál jelentős effektív névleges teljesítményű rendszerek hozzáférhető részeinek – például az épületek fűtéséhez használt hőfejlesztő berendezéseknek, vezérlőrendszereknek és keringető szivattyú(k)nak – a rendszeres helyszíni vizsgálatát. A helyszíni vizsgálatnak ki kell terjednie a hőfejlesztő berendezés hatékonyságának és az épület fűtési követelményeihez viszonyított méretezésének értékelésére, továbbá adott esetben annak vizsgálatára, hogy a fűtési rendszer vagy a kombinált helyiségfűtési és szellőzőrendszer teljesítménye tipikus vagy átlagos üzemelési feltételek mellett milyen mértékben optimalizálható.

Amennyiben a fűtési rendszerben vagy a kombinált helyiségfűtési és szellőzőrendszerben az épületre vonatkozó fűtési követelmények tekintetében az e bekezdés szerint elvégzett helyszíni vizsgálat óta nem történt változás, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem írják elő a hőfejlesztő berendezés méretezése értékelésének megismétlését.

(2) Mentessülnek az (1) bekezdésben foglalt követelmények alól azok az épülettechnikai rendszerek, amelyek kifejezetten valamely meghatározott energiahatékonysági kritérium vagy meghatározott szintű energiahatékonyságnövekedésről szóló szerződéses megállapodás – például az energiahatékonyság-alapú szerződés – hatálya alá tartoznak, vagy amelyeket közműszolgáltató vagy hálózatüzemeltető üzemeltet, és ezért a rendszeroldali teljesítménymérési intézkedések hatálya alá tartoznak, feltéve, hogy az említett megközelítés összesített hatása egyenértékű az (1) bekezdés hatásával.

(3) Az (1) bekezdés alternatívájaként, és feltéve, hogy az összesített hatás egyenértékű az (1) bekezdés hatásával, a tagállamok dönthetnek olyan intézkedések bevezetése mellett, melyek célja annak biztosítása, hogy a felhasználók tanácsot kapjanak a hőfejlesztő cseréjére, a fűtési rendszer vagy a kombinált helyiségfűtési és szellőzőrendszer egyéb módosításaira és az említett rendszerek hatékonyságának és megfelelő méretének értékelését szolgáló alternatív megoldásokra vonatkozóan.

Az e bekezdés első albekezdésében említett alternatív intézkedések alkalmazását megelőzően valamennyi tagállam dokumentálja a Bizottságnak benyújtott jelentésében az említett intézkedések hatásának az (1) bekezdésben említett intézkedések hatásával való egyenértékűségét.

Az említett jelentést a vonatkozó tervezési és jelentéstételi kötelezettségekkel összhangban kell benyújtani.

(4) A tagállamok meghatározzák azokat a követelményeket, amelyekkel biztosítható, hogy – amennyiben műszakilag és gazdaságilag megvalósítható – a 290 kW-nál jelentős effektív névleges teljesítményű fűtési rendszerrel vagy kombinált fűtési rendszerekkel vagy kombinált helyiségfűtési és szellőzőrendszerekkel rendelkező, nem lakáscélú épületek 2025-re fel legyenek szerelve épületautomatizálási és -szabályozási rendszerekkel.

Az épületautomatizálási és -szabályozási rendszereknek alkalmasnak kell lenniük a következőkre:

- a) az energiafelhasználás folyamatos ellenőrzése, naplózása, elemzése és kiigazításának lehetővé tétele;
- b) az épület energiahatékonyságának értékelése, az épülettechnikai rendszerek hatékonyságcsökkenésének feltárása, a berendezések vagy az épülettechnikai rendszer kezeléséért felelős személy tájékoztatása az energiahatékonyság javításának lehetőségeiről; valamint
- c) az összekapcsolt épülettechnikai rendszerekkel vagy az épületen belüli más készülékekkel való kommunikáció lehetővé tétele, valamint átjárhatóság az épülettechnikai rendszerekkel, függetlenül a különböző típusú jogvédett technológiáktól, berendezésektől és gyártóktól.

(5) A tagállamok követelményeket határozhatnak meg annak biztosítására, hogy a lakóépületek fel legyenek szerelve a következőkkel:

- a) folyamatos elektronikus felügyeleti funkció, amely méri a rendszer hatékonyságát és tájékoztatja az épület tulajdonosát vagy kezelőjét, ha a hatékonyság jelentősen csökkent és ha szükség van a rendszer karbantartására; valamint
- b) hatékony ellenőrző funkciók az energiatermelési, -elosztási, -tárolási és -felhasználási optimum elérése érdekében.

(6) A (4) vagy (5) bekezdésnek megfelelő épületek mentesülnek az (1) bekezdésben foglalt követelmények alól.

15. cikk

Légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálata

(1) A tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy bevezessék a 70 kW-nál jelentős effektív névleges teljesítményű légkondicionáló rendszerek, illetve kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszerek hozzáférhető részeinek rendszeres helyszíni vizsgálatát. A helyszíni vizsgálatnak ki kell terjednie a légkondicionáló rendszer hatékonyságának és az épület hűtési követelményeihez viszonyított méretezésének értékelésére, továbbá adott esetben annak vizsgálatára, hogy a légkondicionáló rendszer, illetve a kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszer teljesítménye tipikus vagy átlagos üzemelési feltételek mellett milyen mértékben optimalizálható.

Amennyiben a légkondicionáló rendszerben vagy kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszerben, illetve az épületre vonatkozó hűtési követelmények tekintetében az e bekezdés szerint elvégzett helyszíni vizsgálat óta nem történt változás, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem írják elő a légkondicionáló rendszer méretezése értékelésének megismétlését.

Azok a tagállamok, amelyek az 1. cikk (3) bekezdése értelmében szigorúbb követelményeket alkalmaznak, mentesülnek a Bizottság értesítésére vonatkozó kötelezettség alól.

(2) Mentésülnek az (1) bekezdésben foglalt követelmények alól azok az épülettechnikai rendszerek, amelyek kifejezetten valamely meghatározott energiahatékonysági kritérium vagy meghatározott szintű energiahatékonyságnövekedésről szóló szerződéses megállapodás – például az energiahatékonyság-alapú szerződés – hatálya alá tartoznak, vagy amelyeket közműszolgáltató vagy hálózatüzemeltető üzemeltet, és ezért a rendszeroldali teljesítménymérési intézkedések hatálya alá tartoznak, feltéve, hogy e megközelítés összesített hatása egyenértékű az (1) bekezdés hatásával.

(3) Az (1) bekezdés alternatívájaként, és feltéve, hogy az összesített hatás egyenértékű az (1) bekezdés hatásával, a tagállamok dönthetnek olyan intézkedések bevezetése mellett, melyek célja annak biztosítása, hogy a felhasználók tanácsot kapjanak a légkondicionáló rendszer, valamint a kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszer cseréjére, annak egyéb módosításaira vagy az említett rendszerek hatékonyságának és megfelelő méretének értékelését szolgáló alternatív megoldásokra vonatkozóan.

Az e bekezdés első albekezdésében említett alternatív intézkedések alkalmazását megelőzően valamennyi tagállam dokumentálja a Bizottságnak benyújtott jelentésében az említett intézkedések hatásának az (1) bekezdésben említett intézkedések hatásával való egyenértékűségét.

Az említett jelentést a vonatkozó tervezési és jelentéstételi kötelezettségekkel összhangban kell benyújtani.

(4) A tagállamok meghatározzák azokat a követelményeket, amelyekkel biztosítható, hogy – amennyiben műszakilag és gazdaságilag megvalósítható – a 290 kW-nál jelentős effektív névleges teljesítményű légkondicionáló rendszerrel vagy kombinált légkondicionáló és szellőzőrendszerrel rendelkező, nem lakáscélú épületek 2025-re fel legyenek szerelve épületautomatizálási és -szabályozási rendszerekkel.

Az épületautomatizálási és -szabályozási rendszereknek alkalmasnak kell lenniük a következőkre:

- a) az energiafelhasználás folyamatos ellenőrzése, naplózása, elemzése és kiigazításának lehetővé tétele;
- b) az épület energiahatékonyságának értékelése, az épülettechnikai rendszerek hatékonyságcsökkenésének feltárása, a berendezések vagy az épülettechnikai rendszer kezeléséért felelős személy tájékoztatása az energiahatékonyság javításának lehetőségeiről; valamint
- c) az összekapcsolt épülettechnikai rendszerekkel vagy az épületen belüli más készülékekkel való kommunikáció lehetővé tétele, valamint átjárhatóság az épülettechnikai rendszerekkel, függetlenül a különböző típusú jogvédett technológiáktól, berendezésektől és gyártóktól.

(5) A tagállamok követelményeket határozhatnak meg annak biztosítására, hogy a lakóépületek fel legyenek szerelve a következőkkel:

- a) folyamatos elektronikus felügyeleti funkció, amely méri a rendszer hatékonyságát és tájékoztatja az épület tulajdonosát vagy kezelőjét, ha a hatékonyság jelentősen csökkent és ha szükség van a rendszer karbantartására, valamint
- b) hatékony ellenőrző funkciók az energiatermelési, -elosztási, -tárolási és -felhasználási optimum elérése érdekében.

(6) A (4) vagy (5) bekezdésnek megfelelő épületek mentesülnek az (1) bekezdésben foglalt követelmények alól.”.

8. A 19. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„19. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság – a 26. cikk által létrehozott bizottság segítségével – legkésőbb 2026. január 1-jéig felülvizsgálja ezt az irányelvet az alkalmazása során szerzett tapasztalatok és az elért haladás fényében, és szükség szerint javaslatokat tesz.

A Bizottság e felülvizsgálat részeként megvizsgálja, hogy a tagállamok – annak biztosítása mellett, hogy minden egyes épületnek meg kell felelnie az energiahatékonysági minimumkövetelményeknek – miként tudták alkalmazni az épületekkel és az energiahatékonysággal kapcsolatos uniós szakpolitikában az integrált kerületi vagy körzeti alapú megközelítéseket, például azon teljes felújítási rendszerek összefüggésében, amelyek egyetlen épület helyett területi alapon több épületre terjednek ki.

A Bizottság a 11. cikkel összhangban ezen belül értékeli, hogy szükséges-e az energiahatékonysági tanúsítványok továbbfejlesztése.”.

9. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„19a. cikk

Megvalósíthatósági tanulmány

A Bizottság 2020 előtt megvalósíthatósági tanulmányt készít, amelyben egyértelművé teszi egyrészt a különálló szellőzőrendszerek helyszíni vizsgálata, másrészt az energiahatékonysági tanúsítványokat kiegészítő, szabadon választható épületfelújítási útlevel bevezetésének lehetőségeit és menetrendjét, hogy minőségi kritériumok alapján, egy energetikai audit elvégzését követően hosszú távú, lépésenkénti, az energiahatékonyság javítására alkalmas intézkedéseket és felújítást felvázoló felújítási tervet lehessen készíteni egy adott épülethez.”.

10. A 20. cikk (2) bekezdésének első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok tájékoztatják az épületek tulajdonosait vagy bérlőit különösen az energiahatékonysági tanúsítványokról, ezek rendeltetéséről és céljáról, a költséghatékony intézkedésekről, és adott esetben az épület energiahatékonyságának javítását szolgáló pénzügyi eszközökről, valamint a fosszilis tüzelőanyaggal működő kazánok fenntarthatóbb alternatívával való helyettesítéséről. A tagállamok ezt a tájékoztatást hozzáférhető és átlátható tanácsadási eszközök, például felújítási tanácsadás és egyablakos ügyintézés révén biztosítják.”.

11. A 23. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„23. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottság az 5., a 8. és a 22. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2018. július 9-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazás gyakorlásáról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja az 5., a 8. és a 22. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) Felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(6) Az 5., a 8. vagy a 22. cikk értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.”.

12. A 24. és a 25. cikket el kell hagyni.

13. A 26. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„26. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot munkájában egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 4. cikkét kell alkalmazni.

(3) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.”.

14. A mellékletek ezen irányelv mellékletének megfelelően módosulnak.

2. cikk

A 2012/27/EU irányelv módosítása

A 2012/27/EU irányelv 4. cikkének helyébe a következő szöveg lép:

„4. cikk

Az épületek felújítása

A tagállamok a magán és köztulajdonban lévő lakó- és kereskedelmi célú épületek nemzeti állományának felújításába történő beruházások ösztönzéséről szóló, hosszú távú stratégiájuk első változatát 2014. április 30-ig teszik közzé, majd azt követően háromévente naprakésszé teszik, és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek részeként benyújtják a Bizottságnak.”

*3. cikk***Átültetés**

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2020. március 10-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezésekben utalni kell arra is, hogy a 2010/31/EU irányelvet vagy a 2012/27/EU irányelvet átültető, hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések hivatkozásait az ezen irányelv által módosított változatukban az említett irányelvekre való hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás és a megfogalmazás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal belső joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

*4. cikk***Hatálybalépés**

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

*5. cikk***Címzettek**

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2018. május 30-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

A. TAJANI

a Tanács részéről

az elnök

L. PAVLOVA

MELLÉKLET

A 2010/31/EU irányelv mellékletei a következőképpen módosulnak:

1. Az I. melléklet a következőképpen módosul:

a) az 1. pont helyébe a következő szöveg lép:

„1. Egy épület energiahatékonyságát a számított vagy mért tényleges energiateljesítmény alapján kell meghatározni, és annak tükröznie kell a helyiségek fűtéséhez, helyiségek hűtéséhez, használati meleg vízzel való ellátásához, szellőztetéséhez, beépített világításához és egyéb épülettechnikai rendszereihez szükséges szokásos energiaigényt.

Egy épület energiahatékonyságát mind az energiahatékonysági tanúsítvány, mind pedig az energiahatékonysági minimumkövetelményeknek való megfelelés céljára a primerenergia-fogyasztás kWh/m²/év egységben kifejezett számszerű mutatójával kell kifejezni. Az épület energiahatékonyságának meghatározására alkalmazott módszertannak átláthatónak és az innovációra nyitottnak kell lennie.

A tagállamoknak az Európai Szabványügyi Bizottságnak (CEN) adott M/480. sz. megbízás alapján kidolgozott átfogó szabványok, nevezetesen az ISO 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1 és az 52018-1, számú szabványok nemzeti mellékletei alapján kell ismertetniük nemzeti számítási módszerüket. Ez a rendelkezés nem jelenti az említett szabványok jogszabályba foglalását.”;

b) a 2. pont helyébe a következő szöveg lép:

„2. A helyiségek fűtéséhez, hűtéséhez, használati meleg vízzel való ellátásához, szellőztetéshez, világításhoz és az egyéb épülettechnikai rendszerekhez szükséges energia mennyiségét úgy kell kiszámítani, hogy a tagállamok által nemzeti vagy regionális szinten meghatározott egészségügyi, belső levegőtisztasági és kényelmi szintek optimalizáltak legyenek.

A primerenergia kiszámítását az energiahordozónkénti primerenergia-tényezőkre vagy súlyozó tényezőkre kell alapozni, amelyek nemzeti, regionális vagy helyi, éves, továbbá lehetőség szerint szezonális vagy havi súlyozott átlagokon vagy ennél pontosabb, az egyes kerületi energiaellátási rendszerekből származó adatokon alapulhatnak.

A primerenergia-tényezőket vagy a súlyozó tényezőket a tagállamok határozzák meg. A tagállamok biztosítják, hogy az említett tényezőknek az energetikai jellemző kiszámítása során való alkalmazásakor a külső térelhatárolók esetében az optimális energiahatékonyságra törekedjenek.

A primerenergia-tényezőknél az épületek energetikai jellemzőjének kiszámítása céljából való kiszámítása keretében a tagállamok figyelembe vehetik az energiahordozón keresztül szolgáltatott megújuló energiát, valamint a helyben előállított és felhasznált megújuló energiát, feltéve, hogy erre megkülönböztetésmentes módon kerül sor.”;

c) a következő pont kerül beillesztésre:

„2a. A tagállamok egy épület energiahatékonysága kifejezésének a céljából további számszerű mutatókat határozhatnak meg a teljes, a nem megújuló és a megújuló primerenergia-felhasználás, valamint kgCO₂eq/(m²·év) egységben kifejezett, üvegházhatásúgáz-kibocsátás vonatkozásában.”;

d) a 4. pontban a bevezető mondat helyébe a következő szöveg lép:

„4. Figyelembe kell venni a következő szempontok kedvező hatását.”.

2. Az irányelv a következő melléklettel egészül ki:

„IA. MELLÉKLET

AZ ÉPÜLETEK OKOS FUNKCIÓK FOGADÁSÁRA VALÓ ALKALMASSÁGÁNAK MÉRÉSÉRE SZOLGÁLÓ KÖZÖS ÁLTALÁNOS KERET

1. A Bizottság meghatározza az okosépület-mutató fogalmát, valamint kiszámításának módszertanát annak értékelésére, hogy az épület vagy épületegység milyen mértékben alkalmas egyrészt arra, hogy működése igazodjon a használó igényeihez és a hálózathoz, másrészt energiahatékonyságának és általános teljesítményének javítására.

Az okosépület-mutatónak a következőket kell figyelembe vennie: az energiamegtakarítás növelésével kapcsolatos jellemzők, referenciamutatók és rugalmasság, valamint a jelentős mértékben összekapcsolt és intelligens készülékekből adódó kiterjesztett funkciók és képességek.

A módszertan keretében figyelembe kell venni olyan jellemzőket, mint az intelligens fogyasztásmérők, az épület-automatizálási és -szabályozási rendszerek, a beltéri levegő hőmérsékletének a szabályozására alkalmas önszabályozó készülékek, a beépített háztartási gépek, az elektromos járművek számára kialakított töltőpontok, az energiatárolás és a részletes funkciók, valamint az említett jellemzők közötti interoperabilitást, továbbá a beltéri klimatikus körülmények, az energiahatékonyság, a teljesítményszintek és a lehetővé tett rugalmasság szempontjából vett előnyöket.

2. A módszertannak az épülethez és az épület épülettechnikai rendszereihez kapcsolódó alábbi három fő funkción kell alapulnia:
 - a) az épület energiateljesítménye és működése fenntartásának képessége az energiafelhasználásnak például megújuló forrásokból származó energia felhasználásával megvalósuló kiigazítása révén;
 - b) a működésnek a használó igényeihez való igazításának képessége, megfelelő figyelmet fordítva a felhasználóbarát működésre, az egészséges beltéri klimatikus körülmények fenntartására, valamint az energiafelhasználásra vonatkozó adatszolgáltatás képességére; és
 - c) az épület általános villamosenergia-szükségletének rugalmassága, beleértve azt, hogy az épület milyen mértékben nyújt lehetőséget az aktív és passzív, valamint az implicit és explicit fogyasztói reakcióban való részvételre a hálózattal összefüggésben, például rugalmasság és terhelésáthelyezési képesség révén.
3. A módszertanban továbbá figyelembe lehet venni az alábbiakat:
 - a) a rendszerek (intelligens fogyasztásmérők, az épületautomatizálási és -szabályozási rendszerek, a beépített háztartási gépek, a beltéri levegő hőmérsékletének a szabályozására alkalmas önszabályozó készülékek, a beltérilevegő-minőség érzékelők és a szellőzőberendezések) közötti interoperabilitás, valamint
 - b) a 2014/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 8. cikkében foglaltaknak megfelelően a meglévő hírközlő hálózatok, különösen a nagy sebességű technológia fogadására kész, épületen belüli fizikai infrastruktúra – például az önkéntes „széles sáv fogadására kész” címke –, valamint a többlakásos épületekben található hozzáférési pontok meglétének kedvező hatása.
4. A módszertan nem befolyásolhatja kedvezőtlenül a meglévő nemzeti energiahatékonysági tanúsítási rendszereket, továbbá támaszkodnia kell a kapcsolódó nemzeti szintű kezdeményezésekre, figyelemmel a használó felelősségének elvére, az adatvédelemre, a magánélet védelmére és a biztonságra, összhangban az adatvédelemre és a magánélet tiszteletben tartására alkalmazandó uniós joggal, továbbá a rendelkezésre álló legjobb kiberbiztonsági technológiákkal.
5. A módszertan keretében meg kell határozni az okosépület-mutató legmegfelelőbb formátumát, és a módszernek egyszerűnek, átláthatónak és könnyen érthetőnek kell lennie a fogyasztók, a tulajdonosok, a befektetők és a fogyasztói reakció piacának szereplői számára.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2014/61/EU irányelve (2014. május 15.) a nagy sebességű elektronikus hírközlő hálózatok kiépítési költségeinek csökkentésére irányuló intézkedésekről (HL L 155., 2014.5.23., 1. o.)”

3. A II. melléklet a következőképpen módosul:

- a) az 1. pontban az első bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Az illetékes hatóságok vagy azon szervek, amelyekre az illetékes hatóságok átruházták a független ellenőrzési rendszer működtetésére vonatkozó hatáskört, véletlenszerűen kiválasztják az évente kiállított összes energiahatékonysági tanúsítvány egy részét, és ezeket ellenőrzésnek vetik alá. A kiválasztott mintának elég nagynek kell lennie ahhoz, hogy statisztikailag szignifikáns eredményeket biztosítson.”;

- b) a melléklet a következő ponttal egészül ki:

„3. Amennyiben egy adatbázis információkkal egészül ki, a nemzeti hatóságoknak nyomon követés és ellenőrzés céljából képeseknek kell lenniük a kiegészítés bevezetőjének azonosítására.”